

[Hastrup.]

Jeg vil dér gerne henvise til, at der just i disse dage foreligger resultatet af en undersøgelse, der er foretaget i Herning, hvor man sammenligner to efter sigende sammenlignelige byggerier, det ene offentligt støttet og det andet privat. Jeg kan ikke selv sige med sikkerhed, om denne undersøgelses konklusion er rigtig, men den er så alvorlig, at jeg indtrængende henstiller til boligministeriet, at det lader foretage efterkontrol af denne undersøgelse. Konklusionen er det spørgsmål til sidst i artiklen: Hvor er forskellen i anskaffelsessummen for de to byggerier blevet af? Det ene har en kostleje på ikke over 125 kr. pr. m² uden tilskud af nogen art, det andet en kostleje på 122 kr. med et samlet tilskud på 106 kr. pr. m².

Jeg har i den forbindelse fået et brev fra en mand, som jeg tror alle, der kender boligforholdene, respekterer, nemlig bygmester Diderichsen i Herning. Han skriver til mig, idet han hentyder til denne undersøgelse, at der var et andet byggeri, bygget i samme periode, og hvis lejerne dér fik de samme tilskud som i det sociale byggeri, ville de kunne bo gratis. „Jeg tænker her,“ skriver han, „på rentesikringen og lån fra landsbyggefonden. Dette overstiger nemlig de 98 kr. pr. m², som vi skal have i leje“, og så nævner han navnet på sit eget private boligselskab. Jeg har hans tilladelse til at nævne disse tal fra folketingets talerstol. Jeg beder meget indtrængende om, at de efterkontrolleres.

Jeg vil gerne spørge boligministeren: Har han læst perspektivplanredegørelsen? Har den slet ikke gjort noget indtryk på ham eller på regeringen? Har man overhovedet en oversigt over, hvad det er, man her er ved at indlade sig på i retning af bare at lade staten betale? Hvad koster disse forslag? Oplysningerne i forslagene er særdeles sparsomme. Man får at vide, at i 1973-74, altså om 3 år, er der tale om 443 mill. kr. til rentesikringen, men så er det stigende til det 14. år, altså i yderligere 11 år. Hvor meget andrager denne stigning? Dertil kommer

120 mill. kr. til det sociale og almennyttige byggeri over 3 år. Dertil kommer boligsikringen. Vi ved ikke, hvor meget dette kommer til at dreje sig om. Dertil kommer forhøjelse af momsrefusionen. Vi ved heller ikke, hvad det betyder i penge. Jeg forudser, at disse lovforslag i løbet af 4-5 år kommer til at koste mange, mange hundrede millioner kroner.

Men vil de løse problemerne? Vil det vise sig, at disse mange hundrede millioner kroner fremmer effektiviteten og konkurrencen, eller vil de bare betyde, at priserne yderligere stiger med alle de konsekvenser, dette vil få for statens økonomi, for skatteydernes stilling — for det er jo til syvende og sidst dem, der skal betale? Jeg vil meget gerne være med til at ofre offentlige midler til fremme af konkurrencen, men jeg vil nødig være med til at ofre offentlige midler til at svække konkurrence og effektivitet.

Man afskaffer rentelåneordningen. Må jeg minde om, at socialdemokratiet i sin tid selv har foreslået og stemt for, at den nuværende rentesikringsordning skulle være en midlertidig ordning som en overgang til selvfinansiering inden for det sociale og almennyttige byggeri. Da rentesikringsordningen var ved at udløbe, foreslog og gennemførte den tidligere regering bestemmelser om, at man ikke uden videre lod denne ordning bortfalde, fordi overgangen i så fald kunne blive for hård, men erstattede den med rentelåneordningen. Denne rentelåneordning sigtede mod at give det sociale byggeri mulighed for fortsat at nedbringe begyndelseslejen. Men den havde desuden to andre formål. Det ene var at frigøre staten for nogle af de voldsomme forpligtelser, som den havde påtaget sig med hensyn til at finansiere befolkningens boligudgifter, og dermed skabe større konkurrence på boligområdet. Det andet var at nå frem til en tilstand, hvor vi i hvert fald kunne sikre os imod, at der i fremtiden for så at sige hver eneste årgang byggeri skulle være et forskelligt boligudgiftsniveau. Man kan også sige det på den måde, at hvis rentelåneordningen havde været gældende